

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

DUBEN 2003

ČÍSLO 12a/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Provolání vlasteneckých organizací k občanům České republiky Hlasujte proti vstupu České republiky do Evropské unie!

V referendu o vstupu České republiky do Evropské unie budete rozhodovat o své budoucnosti a o budoucnosti svých dětí.

Opravdu se chcete vzdát práva rozhodovat o své zemi? Chcete svou budoucnost svěřit do cizích rukou? Chcete, aby Česká republika natrvalo ztratila svou suverenitu a samostatnost v rozhodování o svém hospodářství, obchodu, vnitřní a zahraniční politice?? Myšlete, že 24 poslanců v evropském parlamentu ochrání naše národní zájmy? Víte, že v Evropské unii rozhodují mezinárodní konceny prostřednictvím nikým nevolených byrokratů? A jste si vědomi, že z Evropské unie nelze vystoupit?

Opravdu chcete návrat Němců do České republiky, zejména do jejího pohraničí? Souhlasíte s vykupováním půdy a nemovitostí podle v EU platné zásady o volném pohybu osob a kapitálu? Chcete opět nové poněmčení napřed pohraničí a pak celé naší vlasti podle programu Sudetoněmeckého landsmansaftu? Jste si vědomi, že v EU bychom tomu nemohli nijak legálně zabránit?

Opravdu chcete zánik nedotovaného českého země-

dělství v konkurenci s neomezeným dovozem dotovaných potravin? Přejete si, aby česká půda patřila cizincům a naši zemědělci byli jejich pacholky? Nezapomínejte, že v EU vládně nelitostná kapitalistická konkurence!

Opravdu si přejete likvidaci domácího průmyslu a další zvyšování nezaměstnanosti? Chcete být bezprávnými gastarbajtry v kdysi vlastní zemi? Nebo chcete sloužit v cizině jako levní nádeníci? Zvažte, že už dnes máme půl miliónu nezaměstnaných a 70 procent občanů žije z podprůměrných příjmů!

Opravdu si přejete zdražení potravin, bydlení, energie i služeb více než o 50 procent i více?

Buďte si vědomi, že ze zadlužených státních rozpočtů platy a důchody zvyšovat nelze! Státní dluh již dnes dosáhl 250 miliard Kč a podle všech prognóz dál poroste! Evropská unie již dnes požaduje výrazné snížení sociálních výdajů naší republiky! Zvážili jste, co by čekalo 2,5 miliónu důchodců a většinu nemajetných rodin s dětmi?

Opravdu věříte, že nám Evropská unie bude jen z dobrého srdce poskytovat značné peněžní částky?

Víte, že vláda ČR při vstupních rozhovorech vyjednávala jako almužnu z EU příjem ve výši 0,2 % státního rozpočtu? Slibuje-li nyní občanům blahobyt v EU, vč-domě lže!

Opravdu chcete být podrobeni hospodářským sankcím? Chcete být okupováni cizí armádou a policií? Už dnes jsou zde stovky cizích poradců. Vláda také tají usnesení EU o možnosti násilného zásahu proti neposlouchným novým členům!

Opravdu chcete místo národní armády sbor žoldnů pod cizím velením? Opravdu si přejete, aby náš národ již nikdy nemohl hájit svá práva?

Uvědomujete si, že NATO je vojenskou organizací Evropské unie??? Přejete si, aby naši vojáci umírali za cizí zájmy? Uvědomujete si, že účastí v napadení Jugoslávie se ČR stala k hanbě nás všech agresorem? Kde aproti komuto bude příště?

Přejete si sblížení Čechů a Slováků?

A uvědomujete si, že vstup do Evropské unie by zna-

menalo zrušení nadstandardních vztahů a trvalé rozdělení našich vzájemně nejbližších národů?

Opravdu chcete rozbití národních států na tzv. euro-regióny?

Souhlasíte se zaplavením České republiky cizinci, přejete si postupný zánik národní kultury a jazyka? Uvědomujete si, že v EU nás čeká osud Lužických Srbů a později i Polabských Slovanů?

Mějte na paměti, že Evropská unie znamená bídu, vymírání a zánik českého národa!

Vyměníme-li svou nezávislost za falešné sliby, zaplatí toto selhání našich současných generací celý národ cenou nejvyšší! Vstup do Evropské unie za současných podmínek by byl hospodářskou, sociální a národní katastrofou!

Proto jedinou odpovědí každého českého občana musí být: **NE EVROPSKÉ UNII!**

NE EVROPSKÉMUPROTEKTORÁTU!

Nezaměstnanost

Míra nezaměstnanosti se za uplynulých pět let téměř zdvojnásobila v prosinci 1997 činila 5,2 procenta, v prosinci 2002 pak 9,8 procenta

Vývoj nezaměstnanosti je alarmující a obzvláště v některých regionech znamená otevřenou krizi. Jestliže ve třetím největším městě republiky, Ostravě, se šplhá k 18 procentům, pak je nutno začít přemýšlet, co s tím. Nejprve je však třeba stanovit diagnózu.

Komentátoři a socialistická vláda si vzácně notují v argumentaci, že viníkem je především příliš štědrý sociální systém. Jsem přesvědčen, že tomu tak není. Svůj podíl samozřejmě má, ale hlavní příčiny trvalé rostoucího zástupu lidí bez práce jsou jinde.

Míra nezaměstnanosti se za uplynulých pět let téměř zdvojnásobila v prosinci 1997 činila 5,2 procenta, v prosinci 2002 pak 9,8 procenta. Pokud by platila teze o štědrosti sociálního systému jako primárním zdroji, muselo by zřejmě dojít k významným změnám v této oblasti, které by byly motivačním faktorem pro změnu chování části ekonomicky aktivního obyvatelstva.

Sociální záchraná sí pro člověka bez práce je tvořena podporou v nezaměstnanosti a dalšími dávkami ze státní i obecní úrovně.

Podpora se stanovuje procentem ze mzdy, které je dlouhodobě stále stejné (po krátkodobém snížení v době balíčků). Ale hlavně, podpora je vyplácena pouze půl roku po ztrátě zaměstnání, tudíž nemůže být v žádném případě zásadnějším motivačním faktorem.

Hlavní roli hrají sociální dávky. Jejich výše je závislá na životním minimu, které stanovuje vláda. Tento mechanismus funguje od roku 1991 a lze proto dobře sledovat jeho vývoj a případný vliv na trh práce.

Na konci roku 1997 bylo toto minimum stanoveno tak, že průměrná čtyřčlenná rodina měla nárok na 89 procent tehdejší průměrné mzdy.

O pět let později už jen na 79 procent, tedy o 10 procentních bodů méně! To nelze interpretovat jinak, než že motivace nepracovat vzhledem k možnosti nahradit výdělek dávkami byla před pěti lety poměrně výrazně vyšší než dnes!

Pokud bychom zvolili indexaci tehdejší výše minima inflací, dojdeme k tomu, že za to dnešní si koupíme zhruba stejně. To dobře koresponduje s

relací ke mzdám, protože ty rostly nadinflačně. Nicméně nikde nenajdeme nejmenší důvod, proč by sociální systém motivoval v současnosti více k vyhýbání se práci než v dobách, kdy nezaměstnanost byla poloviční.

Lze namítnout, že lidé této sociální skupiny by v dřívějších letech nepobírali průměrnou mzdu, ale nižší. To je sice pravda (i když počet vysokoškoláků bez práce také roste), ovšem totéž platilo nepochybně i dříve, pravděpodobně díky vyšší minimální mzdě ještě více.

A tady se již dostáváme k tomu, co tedy, když ne "příliš štědrý sociální systém", tlačí tak mocně na růst nezaměstnanosti.

Konec roku 1997 jsem nevolil pro naše srovnání náhodně. Tento rok byl totiž posledním rokem liberální vlády této země. Jak vidíme, v oblasti přímé sociální pomoci se liberálové a socialisté moc neliší (zda jsou naši liberálové málo napravo nebo socialisté zase příliš nalevo nechám čtenáři na úvaze). Zásadní rozdíl však je v pohledu na regulaci. Stručně řečeno, jak snadno nebo těžce se podniká. Co všechno je nutno splnit, aby si zájemce mohl zříditi živnost. Co všechno musí plnit, aby ji mohl provozovat. Jaké finanční závazky má vůči státu.

Legislativní směr, kterou se socialisté tak holedbali, je skutečnou příčinou enormní nezaměstnanosti. Zákoník práce, minimální mzda (v r. 1997- 23 % průměrné mzdy, v r. 2002-37% !), hygienické, bezpečnostní, ekologické, kvalifikační a jiné předpisy ztěžují vstup do podnikání a zaměstnávání enormním způsobem. Nejvíce tím trpí malé a střední podnikání. A je známo, že právě tento segment ekonomiky je dominantním zaměstnavatelem. Ne velké kolosy, na které mimochodem vsadily socialistické vlády na Přerovsku, kde je umístěna dosud největší takováto investice, továrna Philips, je míra nezaměstnanosti 13,3 procenta.

Nechci polemizovat s tezí, že štědrý sociální systém zvyšuje míru nezaměstnanosti. To je nepochybně pravda. Polemizují však s názorem, v poslední době velmi často opakovaným, že příčinou dnešního vysokého a stále rostoucího počtu lidí bez práce je především zneužívání sociální sítě. Pokud se bude léčba odvíjet od této teze a výroky ministra Škromacha a premiéra Špidly tomu nasvědčují, pak je to totéž, jako léčit zlomenou nohu acylpyrinem. **A.V.**

Reakce na článek: Stručně o rozbíječích republiky (Republika 8/2003)

Republika se stala hlasatelem názorů, které v ostatních novinách nenajdeme

Sleduji již delší dobu politiku vaší Republikánské strany a pozorně pročítám týdeník Republika. Nelze než souhlasit s vašim programem a obdivovat se tomu, jak i za tak nepříznivých podmínek dokázete vytrvat a pokračovat v napohled beznadějných pracích.

Oceňuji také komentář přispěvek v Mladém světě, kde je o republikánech celkem dobře referováno. Víc takových.

Časopis, nebo noviny Republika se staly hlasatelem názorů, které v ostatních novinách nenajdeme. Důvod je jasný, rozhodující je vliv majitelů, cizáků, kteří v nich prosazují svoje zájmy, jasně a jednoznačně proti zájmům naší republiky a občanů. To není nic nového, jenom škoda, že si to mnoho našich lidí neuvědomuje a takové tisky podporuje.

"Republika" je něco úplně jiného. Jediná tiskovina, která ještě posiluje český, slovanský vlastenecký cit a velmi výstižně vysvětluje a hodnotí důležité události u nás i ve světě. Je tu však jedno ALE.

Sněkterými otištěnými názory nemohou souhlasit, protože jako starší občan jsem už ledacos prožil a hodně si také pamatuji. Mám dojem, že některé příspěvky neodpovídají celkovému programu, a že mezi čtenáři Republiky vyvolávají určitou polemiku. Občas něco slyším. Nyní v čísle 8 vzbudil pozornost článek "Stručně o rozbíječích republiky".

Je velmi sympatické, že Republika zveřejní různé názory, které se nemusí někomu líbit, ale na druhé straně je nutné, dát možnost polemice, aby si čtenář sám udělal svůj, doufejme, že správný úsudek. Proto bych rád odpověděl na některé názory ze článku o rozbíječích republiky z č. 8 t.r.

A nebylo to jinak?

Republika č. 8, článek: Stručně o rozbíječích republiky: "První byl Hitler. Od té doby až do roku 1968 již nebylo co rozbíjet, protože žádný svobodný stát neexistoval, kukaččí vejce bylo nasazeno již v Košickém vládním programu, ... byli jsme ruskou kolonií, sověti nám žádnou svobodu dát nemohli, protože jí sami neměli, osvobodit nás museli, většinou národa jim "hajlovala".

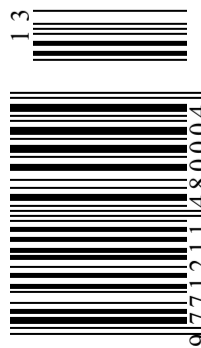
Tolik nesmyslů se jen tak nevidí. Kdyby to napsal někdo z odsunutých sudetských Němců, nebo bývalý kapitalista, příslušník buržoazní třídy z první republiky, ani bych se nedivil. Jsou to jasně protidemokratické názory, odsuzující práva lidí, většiny národa, tedy společnosti, která neustále musela snášet vládu šlechty, feudálů, později kapitalistů a buržoazie. A se to líbí nebo

ne, ta třídní společnost tu byla a už zase je. Jako prostý občan této společnosti nemohu souhlasit, aby menšina, tj. dříve král, císař, car nebo později šlechta, baroni, knížata společně s církví, si přisvojila právo rozhodovat o většině poddaných, prý z titulu od samého Boha, a vládli krutě a nespravedlivě, s ohledem na své a jenom své zájmy. Kolik jen krvavě potlačili rebelii, kolik lidí nechali bezohledně a bez milosti popravit jen proto, že chtěli lidsky slušně žít a pracovat. Ta nespravedlnost pokračovala i za tolik vychvalované první republiky. Milion nezaměstnaných, tisíce bezdomovců a žebráků. Kdyžsi zoufalí hladaři dovolili protestovat, bylo do nich stříleno. A nejdnou. Radotín, Most, Oslava-ny a mnoho dalších měst, mezi mrtvými byly i děti! To vše za "tatíčka Masaryka", který se jistě zasloužil o vznik naší republiky. Celá tehdejší demokracie byla jen formalita, protože menšina vždy vládla většině národa. A špatně.

Úplně jinak na to šli v Rusku. Tam vyhnali vykořisťovatele, sebrali jim půdu a majetek a vše dali lidem. Z paláců a zámků se staly ošravovny, sanatoria, rekreační střediska, školy a kulturní podniky. Začalo to vše skutečně sloužit společnosti. Dříve do lázní, k moři na léčení jezdila pouze bohatá honorece, prominenti, kteří utiskovali chudé a negramotné. Nyní se z bohatství země radovali všichni, kteří dokázali z neuvěřitelné zaostalosti zvednout hlavu. Cožpak tohle je zločin? Ano, z hlediska těch poražených, kteří svou moc postavili na práci a z krve ponižených a zotročených občanů, to je zločin. Ale kdo by je litoval. To oni způsobili dvě světové války a mají na svědomí miliony mrtvých. To je skutečná vize kapitalismu. Nyní se všemožně snaží takovou společnost očernit, pošpinit a zničit. Ale za celá staletí kapitalismu nedokázali nic dokonalejšího pro lidi, než dokázali Rusové. Proto nám přinesli svobodu, jinak bychom tu nebyli. Stačilo, aby se zasta-vili na našich hranicích a nechali nám tu Hitlera. Pak bychom asi měli jiné starosti, mimo zrádců a kolabo-rantů.

Kdyby ve vedení republiky stáli skutečně zástupci lidu, nikdy by k zániku Československa nedošlo, nikdy bychom se fašistům ze Sudet neomlouvali, nikdy by nemohlo dojít k tak strašlivé devastaci průmyslu, zemědělství, bank a tisku, prodeje národního majetku. Kdo vidí ten podstatný rozdíl dříve a nyní, ten nikdy nemůže odsuzovat, cobylo jednoznačně lepší.

Josef Janda, Brno

9 771211 480004

Člověk, který se nikdy neměl stát prezidentem

Doba neblahého prezidentování Václava Havla se už konečně stala minulostí. Z čela státu odešel člověk, který vůbec nepochopil úkoly úřadu, v němž se neočekávaně ocitl. Havlovo prezidentování ponejvíce připomínalo něco mezi zmatenou divadelní tragédií a trapnou fraškou.

Tato skutečnost, zjevná každému myslivému občanu tohoto státu, ovšem nezabránila všelijakým pisálkům a režimním "politologům" v několikaměsíční produkci všemožných oslavných tirád na Havla, v nichž se někoho pokoušeli přesvědčit o Havlových nehynoucích zásluhách o demokracii, lidská práva, morálku, a o údajné vybudování skvělého postavení tohoto státu ve světě. Mnozí propagandisté se neopomněli rozhořčit nad tím, že Havla prý naši lidé na rozdíl od zahraniční nedokázou náležitě ocenit. Někteří z nich při té příležitosti neváhali Havla dokonce označit za jednoho z nejvládnějších státníků ve světě.

Oslavná kampaň vyvrcholila doslova kocourkovským shromážděním v Národním divadle v Praze s názvem "Pocta Václavu Havlovi". Kdejaký umělec přičinlivě vyžil příležitost na scéně Národního divadla okázale ukoujit nutkavou potřebu vyjádřit kladný vztah k Havlovi a jeho politice, to jest k celému současnému režimu. "Pocta Václavu Havlovi" pamětníkům svým způsobem mimoděk připomněla jinou událost v pražském Národním divadle shromáždění umělců proti Chartě 77 před čtvrtstoletím. Velmi mnoho umělců se ostatně zúčastnilo obou shromáždění.

Podívejme se tedy na Havlovy zásluhy podrobněji. Začneme Havlovým podílem na demokratizaci Československa. Mnozí z nás si stále dobře pamatují, jak vli-

stopadu 1989 po založení Občanského fóra se Havel vynořil z neznáma, a hned se začal stavět jako nejpovolnější z povolání. Sám se ovšem na založení Občanského fóru nepodílel, jeho vznikem byl tehdy stejně tak překvapen, jako většina ostatních občanů Československa. Díky obratné mediální prezentaci začala většina lidí v Československu po Husákově demisi pokládat Havla za jediného možného kandidáta na úřad prezidenta. Propaganda se snažila vyvolat dojem, že právě Havel se rozhodující měrou zasloužil o konec normalizačního režimu. Lidem jaksi uniklo, že normalizační režim v prosinci 1989 v podstatě zlikvidovali sami poslanci Federálního shromáždění bez Havlova přispění. Havel začal do činnosti parlamentu a politiky vůbec zasahovat teprve poté, co se stal prezidentem. Jenže v té době bylo vše podstatně už dávno rozhodnuto.

Dalším oblíbeným tématem chvalozpěvů na Havla jsou jeho údajné zásluhy o lidská práva. Pravda, Havel o lidských právech žvaní, kudy chodí. Pozornému pozorovateli však nemůže uniknout, že Havel lidská práva měří dle dvojitého metru. Dojemnou péči o dodržování lidských práv jeví výhradně v případě států, nepohodlných Západu. Viz Bělorusko, Kuba, Tibet, Írák, Írán... Naproti tomu v prozápadních zemích mohou být lidská práva porušována tím nejhorším způsobem, aniž by to Havlovi sebemělo vadilo. Viz Turecko, Saúdská Arábie, Afghánistán, Turkmenistán...

Nejřadnější z všeho však znějí oslavné tirády na Havlova kázání o morálce. O Havlově skutečné morálce nejlépe svědčí jeho postoj k Jugoslávii. V sedmdesátých a osmdesátých letech hrála bělehradská

divadla mnohé Havlovy hry, protože Jihoslavané tímto způsobem chtěli Havla podpořit, a to i za cenu ostrých konfliktů s tehdejší československou vládou. A jakým způsobem Havel projevil Jihoslavanům vděk? Nenávistným spíláním srbskému národu, dožadováním se leteckého bombardování srbské a černohorské části Jugoslávie, a radostným křepčením, když NATO na Jugoslávii zaútočilo. Zločinný útok na stát, který nikoho nenapadl a ani neohrožoval, a který si toliko dovolil se bránit proti bandám teroristů a vrahů, Havel neváhal označit za akt humanity.

A jak vznikla údajná Havlova proslulost a obliba ve světě? Celkem jednoduše. Havel se při setkáních s vedoucími představiteli cizích zemí rozhodně neobtěžoval tvrdým prosazováním zájmů státu, v jehož čele stál on sám. Místo toho se vyžíval v jalových projevech na téma lidská práva, humanita a demokracie, ve vymyšlení zmatených vizí o uspořádání Evropy a světa, a nadšeným přitakáváním ke všemu, co zplichtili na ministerstvech ve Washingtonu nebo sidlech NATO a EU v Bruselu. Není tedy divu, že si západní politikové nemohou Havla vynachválit.

Největší lásky a obliby se Havel pochopitelně dočkal v Německu. Havlovy omluvy za zasloužený a spravedlivý odsun sudečků z Československa se staly vodou na mlýn německému zpochybnování výsledků obou světových válek. Havlovo odsuzování odsunu sudečků zároveň vytvořilo neobyčejně povážlivou situaci pro budoucnost našich vztahů k Německu. Naše postavení při vyjednávání s Německem bylo díky Havlovi podstatně oslabeno. Němci nyní mohou před celým světem vůči nám vystupovat ne jako viníci, jimiž jsou de-

facto, nýbrž jako obětí námi údajně spáchaného zla.

Mimochodem, dokáže si někdo představit francouzského prezidenta, jak se Německu omlouvá za poválečný odsun Němců z Alsaska a Lotrinska?

O Havlovi nelze mluvit pochvalně ani v souvislosti s vnitřní politikou. Jeho zásahy do vnitropolitického dění se většinou ukázaly jako naprosto nešťastné, které navíc často napáchaly nenapravitelné škody. Viz Havlova likvidace československého zbrojního průmyslu nebo jeho podíl viny na rozbití Československa. Havel často neváhal z "vyšší moci" zasahovat ve prospěch svých kamarádů z mokré čtvrti. Kolik lumpů díky jeho milostem uniklo zaslouženému trestu! Kazateli morálky Havlovy ostatně nebyly cizí ani špinavé politické podrazy. Viz aféra Bartončík před volbami v červnu 1990.

Nikdo z nás se pochopitelně nemůže v životě vyvarovat chyb. Je však rozdíl mezi chybami, kterých se dopustí normální občan, a chybami, kterých se dopustí prezident. Chyby hlavy státu mají zpravidla závažný dopad na celou řadu věcí a na mnoho jiných lidí. Právě Václav Havel se během výkonu úřadu hlavy státu dopustil tolika těžkých a osudových chyb, že nelze pokládat za nadnesené konstatování, že on se prezidentem nikdy stát neměl.

O to více pak mrzí, když se najdou lidé, neváhající Havla přirovnávat k panu prezidentu Masarykovi. Těmto lidem určitě ani ve snu nepřijde na mysl, jak tímto srovnáním památku pana prezidenta Masaryka urážejí.

Pavel Procházka

Totální válka a následné mocenské rovnováhy

Kdo bude určovat osudy příštích generací-4. část

Ve 2. polovině 19. století rozhodovaly o politice a případném silovém nasazení evropských států tři různé nosné ideje prosazované vedoucími elitami.

1) Byla to idea císaře nebo krále jako neomezeného vládce, předurčeného bohem. Z těchto idejí vládnutí vycházelo Rakousko Uhersko, Rusko a Španělsko. Při výběru poddaných se příliš nehledí na národnost a bohatství, ale dbá se na uctívání jediného, státem podporovaného náboženství.

2) Druhá státní idea byla idea moderního republikánství nebo konstituční monarchie. Státy poskytovaly náboženskou svobodu, rozlišovaly však již mezi příslušníky "státních národů" a jinými národnostmi a rasami. Více než lesk šlechtických a státních titulů byli v těchto zemích uctíváni noví zbohatlíci. Takovému myšlenku prosazovala především Velká Británie a Francie.

3) Třetí státní idea vznikla v Evropě ve 30. letech 19. století. Byla to idea nacionalismu. Znamenala upřednostňování vlastního národa, jazyka a kultury jako protiklad k jiným kulturám, jazykům a národům. V zásadě lze považovat myšlenku nacionalismu jako myšlenku správnou. Ve své podstatě mohla znamenat návrat k částečně umrtvenému evropskému pluralismu. Bohužel, využití pojmu "národ" a "vlast" bylo rozdílné. Podmaněným Slovanům, pobaltským národům a Finům tato myšlenka pomáhala ke vzrůstající národně orientované inteligenci pro boj za rovnoprávnost a svobodu. Stejná idea posloužila ale agresivnímu pruskému královskému militarismu jako záminka k násilnému ovládnutí ostatních německy mluvících států (kromě Rakouska a Švýcarska) a později i k útokům na další evropské sousedy. Německo se pak stalo po svém sjednocení (1870) na dalších 75 let trvalou hrozbou evropského pluralitního systému. Podobně jako Německo se v Evropě projevovala i nově sjednocená Itálie (1860). Většina jejich snah o vnější agrese však ztroskotala na ekonomické slabosti a vnitřní dezintegraci.

Odpůrci myšlenky nacionalismu argumentovali a argumentují právě příkladem Německa, jehož elity během jednoho století tuto myšlenku zdiskreditovaly, nebo její aplikaci dovedly až ke genocidě jiných původních evropských národů. Přesto, dle mého názoru, je myšlenka nacionalismu (nebo-li vlastenectví) stále životaschopná a její uplatňování považují za cestu k udržení staré evropské civilizace a tím i proporcionálního budoucího rozvoje naší planety. Militaristické Prusko patřilo do 60. let 19. století mezi menší evropské státy. Po nástupu nového krále Viléma I. a jeho ministra války Moltkeho zde ale došlo k vojenské a hospodářské organizační revoluci. Moltke zreorganizoval armádu, vytvořil její moderní generální štáb a zorganizoval rychle zbrojní výrobu. Dokázal rychle zajistit těžbu uhlí a hutní výrobu železa v nově dobytém Horním a Dolním Slezsku (to bývalé české území dobylo Prusko na Rakousku v polovině 18. století) a podobně profitoval z

rychle se rozvíjejícího průmyslu v obsazeném Vestfálsku. V roce 1866 využil nasazení rakouské armády v severní Itálii a porazil její zbývající jednotky v Čechách u Sadové. Následná mírová smlouva zajistila nárok Pruska na ostatní německy mluvící země. Dalšími dobovatelskými aktivitami směrem k Rýnu vyprovokovalo Prusko Francii k vypovězení války v červenci 1870. Francie věřila ve vítězství a počet vojáků nasazených do boje hovořil mírně v její prospěch. Francie taktéž disponovala modernějšími ručními zbraněmi. Přesto, zejména díky mnohem lepšímu taktickému velení, Prusko zvítězilo. Francie kapitulovala 4. září 1870 po bitvě u Sedanu, francouzský císař Napoleon III. byl zajat. Francie byla dočasně paralyzována jako nezávislá velmoc (stejně jako Rakousko) a žádná síla již nemohla zabránit definitivnímu sjednocení Německa z pruské iniciativy. Vznikla nová, tzv. "Druhá Velkoněmecká Říše" s hlavním městem v pruském Berlíně. Sloučené německé státy měly obyvatel než Francie, vytěžilo se zde dvaapůlkrát více surovin a spotřeba energie z moderních zdrojů byla o 50% vyšší. Rusko a Británie zaujaly po dvě desítky let vůči Německu vyčkávací postoj. Německo proto po roce 1870 po více než dvě desetiletí ovládlo velmocenský systém. Německý kancléř Bismarck nejenom upevňoval hospodářskou a vojenskou sílu, ale pomalu budoval pozice pro další ozbrojený konflikt, který by z Německa vytvořil trvale prvořadou světovou velmoc. Jedním z těchto kroků bylo založení tzv. Trojspolku v r. 1882, který připojil Rakousko-Uhersko a Itálii k závislosti na Německu. V roce 1894 uzavřely Francie a Rusko tzv. "Dvoudohodu". Elity Británie dlouho váhaly, zda se připojit k Dvoudohodě (Francie, Rusko) nebo Trojspolku (Německo, Rakousko, Itálie). Rostoucí německé zbrojení na moři a budování jeho obrovského ponorkového loďstva nakonec Velkou Británii přinutilo přistoupit k Dohodě. S počátkem 20. století stojí takto proti sobě dva silné vojenské bloky. Zatímco jejich síla a energie je upřena k budoucí vzájemné válce, objevují se v neevropské části světa tři silící mocnosti. Na americkém kontinentě jsou to Spojené státy jako rychle rostoucí hospodářský a vojenský suverén západní polokoule. V Asii se opět dostávají do role kontinentálních velmocí Čína a Japonsko, obě zejména díky přijmutí nových evropských idejí nacionalismu, v případě Japonska pak též díky aplikaci evropských moderních metod organizace výroby a vedení armád. Japonsko porazilo překvapivě r. 1905 v námořní bitvě u mandžuského Port Arturu Rusko. Zaošťující carské Rusko prodělalo první velkou politickou krizi, a zdálo se, že Dohoda je z těchto důvodů dlouhodobě oslabena. Německo jako vedoucí síla Trojspolku čekalo na příležitost, jak oslabenou Dohodu zužitkovat ve velkém tzv. "globálním konfliktu". Příležitost nastala v létě 1914, kdy spojencem Německa, Rakousko-Uhersko, vyhlásilo kvůli sarajevskému atentátu na arcivévodu Ferdinanda válku Srbsku. Na pomoc malému Srbsku přispěchalo dohodové Rusko a na jeho podporu vstoupila do války dohodová Francie. Spojencem Rakousko-Uherska, Německo, mohlo konečně realizovat tak dlouho připravovaný tzv. Schlieffenův plán útoku na Francii. Globální 1. světová válka Dohody proti Trojspolku trvala čtyři roky. Rozhodující boje se odehrály na západní frontě. Zde probíhaly hlavní tzv. "materiální zdrojové bitvy", kdy velmoci nasazovaly do bojových operací další a další zbraňové a lidské rezervy. Výsledek války odpovídal nasazeným zdrojům a rezervám. Pro upřesnění je třeba dodat, že z Trojspolku odstoupila hned v počátcích Itálie a od r. 1915 bojovala na straně Dohody, naopak již od počátku války se jí na straně nyní již jen tzv. "Ústředních mocností" zúčastnilo Turecko. Posledního jeden a půl roku vstoupily poprvé na evropské bojiště USA, které válčily ve Francii a Belgii na straně Dohody

Podíl na světové průmyslové výrobě v % roku 1913

USA+VB+Francie	Německo+Rakousko-Uhersko	Dohoda/Spolek
51,7%	19,2%	60/20

Počet mobilizovaných vojáků 1914-18 (miliony)

USA	VB	Francie	Německo	Rak.-Uher.	Rusko	Poměr Dohoda/Spolek
9,5	3,8	8,2	13,25	9,0	13,0	35/23

V 1. světové válce byly "Ústřední mocnosti" poraženy. Německo kapitulovalo a dočasně zřídilo republiku. Rakousko-Uhersko se kromě kapitulace i rozpadlo. Dohodové Rusko prodělalo dva státní převraty a revoluce, v roce 1917 uzavřelo s "Ústředními mocnostmi" mír a následně prodělalo občanskou válku, při které se z carství transformovalo nakomunistickou diktaturu (od roku 1922 SSSR).

Pokračování příště

John Steinbeck aktuální i po sedmdesáti letech

I když se od třicátých let hodně změnilo, podstata zůstává stejná

K nejslavnějším jménům významných spisovatelů Ameriky patří John Steinbeck. Patří mezi ty, kteří odhalili Americe a světu tolik znepokojivých pravd a uměli je vyjádřit a ztvárnit průbojnou a průkopnickou, často experimentální formou. Steinbeck patří k nejloubavějším nemarxistickým myslitelům o společnosti. Je bolestně zjitřen současným stavem společnosti jako člověk a jako umělec v tom zmatku hledá, pochybuje o všech poznaných a posvěcených pravdách, chce věřit jen svým smyslem, stále se vrací a znovu se rozbíhá a tápává se dere vpřed.

Podstatu amerického způsobu života ukazuje jeho román Bitva. Jeho dílo je uvědoměle stranické, nemarxistické, dokonce ani socialistické, je to prostě stranicí lidskosti, člověku, toužícím po štěstí, pravdě a svobodě. Píše o bezbranných dělnících, kteří stojí proti moci dokonale zorganizovaných velkostatkářů, podporovaných celým soudním a policejním aparátem, kde je zapotřebí odvahy k boji. Bitva, i prohraná, stojí za to a má svou cenu.

Děj románu probíhá začátkem třicátých let, v této době píše autor o současné situaci v Americe, nemilosrdně strhává masku „vlasteneckým“ Američanům, odhaluje špinavost kšeftařů, surovost jejich metod, odhaluje pokrytectví a prolhanost „lidového“ kapitalismu. I když se od třicátých let hodně změnilo, podstata zůstává stejná, naopak právě politicky se vládnoucí třída po skončení rooseveltovské éry ještě neomaladěně odhaluje. Stále ještě nezabaven iluzi, klade autor morální problém mezi dobrem a zlem ustavičně, klade ho společensky a historicky, má rád prosté pracovitě lidi, ale ví také, že dnešní společnost s využitím přirody a se strojovou civilizací jim nejen nedává štěstí, ale i bere lidskou důstojnost a radost ze života. Steinbeckova kniha Bitva zobrazuje na živých postavách a pestrých dějích několikadenní drama tak poutavě a drásavě, že snad nikdo nemůže číst tuto knihu lhostejně.

V současnosti postrádáme dobrého spisovatele, který by umělecky ztvárnil opravdový život současných vesnic a každoročně stále více se propadající zemědělství „díky“ macešsky se chovajícím politikům i ministrům zemědělství a jejich politiky. Není jisté, zda se v minulém roce vytvořil alespoň malý zisk z některých komodit vypádat do dřív na ztrátu ve všech a to i tam, kde nebyla pole zatopena. Režim nám vnucuje tvrzení, že se vstup do EU vyplatí každému. Je to určitě jen pustá demagogie, poněvadž není vůbec jisté, zda na slibované dotace dosáhne každý potřebný. Již při instalaci nového režimu nám špičkový politik p. Dlouhý sliboval, že vesničanům vyprázdni přeplněné chladničky, což se mu ve spolupráci s dalšími světovými špičkami podařilo. Přitom zemědělcům zvládli vybrat i penězanky.

Přes neustále se zhoršující podmínky a propady zemědělské ekonomiky jsou stále tvrději voleni ti, kteří lidem poskytují takové podmínky, že jsou vlastně drženi ve stále zvěšující se nejistotě. Léta jsou lidé na pravidelných mítincích pořádaných Republikány seznamováni se všemi aspekty děsivého hospodaření, ale do volební urny dostanou hlasy ti, kteří si přichystají nějakou šikovnou vějíčku. Pečlivě připravený zemědělský program, který mohl být naději pro pracující a chovatele, pěstitele a nakonec i pro spotřebitele nebyl vzat na vědomí. Není jisté, zda je nutné cítit soucit s lidmi, kteří se chtějí bouřit, stávkovat, protestovat proti propouštění z práce a jsou mnohými způsoby poškozováni. Toto vše, co se nám děje, mohli odvrátit jinou volbou!

Poučným příkladem před volbami do Senátu se stalo turné p. Železného po jižní Moravě s jednorázovou agitací, neuvěřitelným vítězstvím ve stylu veni, vídi, vici. Pro koho asi platí krásné indiánské přísloví: "Nesud' nikoho, v jehož mokasinách jsi nešel alespoň jednou milí?!" *A.V.*

Výzva osmi státníků-II

Celému světu se líčí útok 11. září jako ničím nevyprovokovaný čin terorismu

Výzva osmi státníků, otištěná v Republice č. 6 t.r., názorně dokazuje, jakými názory oplývají politici, kteří jí podepsali. Je záslužné její zveřejnění, aby si občané mohli vytvořit vlastní úsudek o její hodnotě a kvalitách podepsaných státníků. Udivující je i fakt, že se náš občan Havel, t.č. již důchodce, považující se za prezidenta, ačkoliv byl zvolen nezákonně, dal do party premiérů sedmi států, a nikoliv prezidentů. Není to tak dlouho, co se uskutečnilo setkání několika prezidentů, ale podobnou vývu (komu?) žádný z nich nenavrhol. K celému obsahu výzvy lze mít mnoho výhrad.

Výzva osmi státníků-neobjektivní a zavádějící prohlášení na události ve světě.

„Demokracie, svoboda jednotlivce, lidská práva a vláda zákona. Tyto hodnoty překročily Atlantik s lidmi, kteří vypluli z Evropy, aby pomáhali stvořit USA.“ To jsou úvodní slova „Výzvy“ osmi státníků a již tato slova potvrzují neuvěřitelnou míru drzosti a pokrytectví.

Je přece všeobecně známo, že první osadníci Ameriky byli vesměs dobrodruzi, kriminálníci a lidé, utíkající před zákonem. Zásady uvedené ve výzvě jim byly naprosto cizí a nesmyslné, což dokazovali při vybíjení a likvidaci původních obyvatel amerických prerií, kdy indián pro ně nebyl člověk. Nikdy žádné smlouvy nebo dohody nedodržel. A co otrokáři, ti také bojovali za lidská práva, za vládu zákona? Bez nadsázky můžeme konstatovat, na základě důkazů a fakt, které o sobě sami dobyvatelé Západu vytvořili a zanechali, že Amerika vznikla na základě násilí, genocidy a zločinu. Že tyto zásady silnějšího neopustily USA ani v současnosti, dokazují události v mnoha státech, zejména v Koreji, Vietnamu nebo Jugoslávii.

„Útok 11. září byl útok na nás všechny“. I to není úplná pravda. Byl to zřejmě zoufalý pokus dokázat, že ani nejsilnější stát světa není nezranitelný, pokud sám nedodrží pravidla a zákony, které sám vynaláží. Vůbec se nepřipouští, že to byla odvěta za mnohaleté omezování svobody arabských zemí, za útlak a vykořisťování muslimů, za bezohledné drancování surovinného bohatství, které upadající ekonomika USA tolik potřebuje. Zdůrazňuje se pouze teroristický útok, při kterém zahynulo přes tři tisíce nevinných lidí, ale daleko větší oběti barbarského bombardování v Koreji, Vietnamu, Afganistanu a v Jugoslávii, kde následkem použití napalmu, zbraní a bomb s ochuzeným uranem, a dalších ještě světu neznámých zbraní, zahynulo daleko víc nevinných lidí, žen a dětí, což v případě útoku na výškové budovy USA se nestalo. Svět se líčí útok 11. září, jako ničím nevyprovokovaný čin terorismu. Nabízí se srovnání se založením požáru Reichstágu, který se stal záminkou likvidace všech oponentů nacismu. Také 11. září se stalo potřebnou záminkou k rozpoutání nové vlny agrese, aniž byly světu nebo alespoň OSN podány nezvratné důkazy. Vše jen na základě polopravd a falešných obvinění.

„Zejména díky americké statečnosti, velkorysosti a prozřetivosti byla Evropa vysvobozena ze dvou tyranů, které zničily náš kontinent ve 20. století, fašismus a komunismus.“

Další snaha o překroucení historických skutečností, v tomto případě výsledků druhé světové války. Spojenci SSSR Roosevelt i Churchill v roce 1945 vyjádřili Stalinovi uznání a poděkování, že Rudá armáda zachránila západní civilizaci před nacismem. Uznali, že nebyť Sovětského svazu, Hitler by napadl a zničil i Anglii a společně s Japonskem rozvrátil samotné Spojené státy. Stačilo, aby se válka protáhla o několik měsíců a Hitler měl k dispozici atomovou zbraň, dříve než Amerika. Stačí si přečíst výpovědi před Tribunálem v Norimberku. Jestli někdo vysvobodil Evropu od fašismu, pak to byl každopádně Sovětský svaz, který nesl převážnou část německé agrese na svých bedrech, a který tak zaplatil své vítězství 20 miliony mrtvých, zatím co ztráty západních spojenců byly uvedeny v několika stovkách tisíc padlých nebo nezvěstných. Dokazuje to i „druhá fronta“, kterou spojenci uskutečnili na Západě až v roce 1944. Když Rudá armáda byla již v Německu. Přes dvě třetiny všech vojenských divízií Hitlerovské armády bojovalo na východní frontě a to ještě byly další divize neustále odveleny ze Západu na Východ, takže skutečné zásluhy, kdo koho osvobodil nelze vůbec pochybovat.

Ve výzvě se však připouští, že to byly USA, kdo vysvobodily Evropu od komunismu. Není tedy pravda, že komunistický systém zanikl sám svou neschopností, že to byla spontánní vůle lidí, zbavit se diktatury. Výzva jasně potvrzuje, že to byly USA, kdo nese hlavní zásluhy, že se Sovětský svaz rozpadl a s ním samozřejmě i ostatní socialistické státy, včetně Československa. Takové zhodnocení kapitalistických zásluh samozřejmě Havel ochotně podepsal, jako jediný prezident v Evropě.

„Irácký režim ohrožuje světovou bezpečnost. Vlastní zbraně hromadného ničení.“ Na tom nic nemění, že inspektoři OSN se již léta snaží najít cokoliv podstatného, co by usvědčilo Irák ze lži. Přestože mají přístup kam si zmanou, dokonce i do soukromých objektů prezidenta, přesto nenašli vůbec nic. Bylo by možné něco podobného v zemi svobody a demokracie v USA, aby připustili

Verheugen píše o páté koloně, Postupimské dohodě a co nám z toho zůstane? Žijeme v zemi, kde nám vlastně už nepatří vůbec nic

Nedávno jsem si přečetl v uveřejněném článku pana Evžena Czinnera úryvky z Verheugenova dopisu z 21.1.1999, který napsal jako tehdejší státní ministr v německém ministerstvu zahraničí, kde napsal: „S Vaším názorem, že nucené vystěhování sudetských Němců nebylo vyhánění, nemožno souhlasit. Je pravda, že velká část sudetských Němců se nechala Hitlerem a jeho pátou kolonou v Sudetech zfanatizována také získání státního občanství Německé říše je nezpochybnitelné.“

V dalším textu pak pokračoval, že „Postupimská dohoda z července 1945 nemůže být považována za morální ospravedlnění nuceného vysídlení tří miliónů lidí bez odškodnění. Postupimská dohoda nevytvořila žádný právní základ pro nucení vysídlení, protože to nebyla smlouva, ale rozhodnutí vítězných mocností na úkor třetího, zde poraženého Německa, v němž vítězné velmoci po bezpodmínečné kapitulaci z 9. května 1945 převzaly výkonnou moc.“ K usmíření se státy, které se staly obětí německé agrese, Verheugen napsal, že „k tomu patří přiznání morální viny a zřeknutí se formálně zdůvodněných požadavků, jako například restituce majetkových hodnot vyhnaných sudetských Němců.“ Dnes evropský komisař pro rozšíření Günter Verheugen způsobil nedávno ve Strasburku skandál, když smíchál dohromady restituci zákonů a dekrety prezidenta Československé republiky. Přepisuje dějiny a komentuje události podle toho, jak se mu to hodí podle momentální politické situace. Ovšem pro novináře placené německým penězím to ne stojí za pozornost.

Neustálé přemílání tzv. Benešových dekretů, kterého se naši politici vládnoucí bandy pěti rádi zúčastňují. Na co si vlastně „politická elita“ vyprodané dle nich tzv. „Česka“ ještě hraje? Československo mívalo ve světě respekt. Jaký respekt má „Česko“? Vlastizrádci, kteří dojednávali rozpad Československa a asistovali při tomto dělení jsou do dnes v čele politiky a státu. Proč neodešli z politiky? Jak by se slušelo, když zradili svěřený mandát a svou přísahu Československé republiky.

kontrolu i v soukromém majetku? A kdo víc zbrojí a vymýšlí nové a nové tajné zbraně pro rozpoutání nových válek?

Pokud nejsou důkazy, pak nezbývá, než dál strašit světovou veřejnost útokem teroristů. Znovu se nabízí srovnání se situací před druhou světovou válkou, kdy sudetští Němci také neustále lhali světu a předkládali naši vládě stále větší a nepřijatelné požadavky, jen aby dosáhli likvidace naší republiky. Anglie a Francie je v tom ochotné podporovaly. Dnes jsme svědky, jak USA neustále štvou a hnutí spojení z NATO k útoku na Irák, neustále předkládají pro Irák nepřijatelné požadavky rovnající se okupaci nebo válce. Může někdo věřit tomu, že Irák zaútočí na Ameriku, nebo na státy NATO? Proč se zdůrazňuje, že Irák neplní rezoluci OSN, když USA ji porušuje, když si zamane, bombarduje objekty, které se ukážou jen jako továrny na léky, nebo jiná civilní zařízení. Bojkotem dodávek léků umírá v Iráku tisíce dětí. To západním demokratům a humanistům nevadí? Stejně se tak stalo v Afganistanu nebo v Jugoslávii. Vše bez souhlasu OSN. Za zločiny proti lidskosti byly USA a další státy zúčastněné na těchto válkách odsouzeny Mezinárodními tribunály v USA a v Evropě. Mezi odsouzenými byl i náš válečník Havel.

Američané slaví každoročně 4. července DEN NEZÁVISLOSTI. Svátek tradičně slaví ohňostrojem, pikniky, hot dogy, koka kolou i pivem v plechovkách. Pro Američany znamená nezávislost nesmírně závažný pojem. Už více jak dvě stě let věří, že je předpokladem k demokracii. Ta pak nastolí stabilitu a ta se rovná dobrému byznysu. Taková je celá jejich filozofie. Svou nezávislost si budou pochopitelně radikálně bránit, ale nezávislost druhých není pro ně nedotknutelná. Amerika dnes, to již není to co bývalo. Od roku 1945 nastoupila Amerika velmi konfrontační zahraniční politikou. Již prezident Eisenhower hlásající původně denacifikaci, demilitarizaci, dekartelizaci a demokratizaci Německa, v souladu se závěry Postupimské smlouvy, velmi brzy změnil svůj postoj a prosadil dokonce znovuobnovení pozice Německa v Evropě a přijetí Německa do NATO! Z německých generálů si udělala Amerika spojence a pomocníky, což prokázala jmenováním hitlerovských generálů Heusingera a Speidla za vrchní velitele NATO. Pentagon rovněž velmi rychle zapomněl na spojenecké závazky z doby druhé světové války a rozpoutal štvavou kampaň proti všem svým odpůrcům. V roce 2002 dokonce prohlásil, že je připraven použít i jaderných prostředků jako odvetu za útok, nebo v mimořádných situacích během války. To znamená válečné šílenství. V případě, že se nebude svět vyvíjet dle jejich představ, nebudou váhat použít jaderné zbraně. Tím se zcela jednoznačně odhalila jejich pravá tvář. Mezi své nepřátele zařadily (USA) Koreu, Lybii, Syrii, Irák, Irán, (nafta) ale stále ještě Rusko a Čínu. Svou agresivní zahraniční politikou dosáhly toho, že odpor proti jejich politice narůstá na celém světě a to vytváří vážné nebezpečí pro mírový vývoj zeměkoule. Pokud budou naši budoucnost určovat lidé jako byl a je V.Havel, nečekánás anaše dětinic dobrého. J.P.

Snad nikdy v dějinách lidstva nebylo postavení politické elity důležitější než stát a blaho národa, které měla reprezentovat. Dodnes nám káží o velkých státních zájmech, demokracii a svádějí přítom své žabomyší šarvátky.

Žijeme v zemi, kde nám vlastně už nepatří vůbec nic, a toto epochální vyvlastnění celého národa je stále oslavováno jako velká výhra. Co nám vlastně patří mimo dekretů presidenta Československé republiky? Ekonomové, kteří vystudovali socialistickou ekonomii, nám vysvětlují jak bylo neobyčejně výhodné zbavit se jediné automobilky, bank, pojišoven, pivovarů, cementáren, vodovodů, plynovodů a téměř všech novin. Toto vše je dnes v cizích rukou, hlavně německých rukou a báječně to prosperuje. Prosperita je zajištěna nízkými mzdami, za které by německý nezaměstnaný ani nevstával pro podporu nezaměstnanosti. Jak to, že se nikdo nezabýval tím, nakolik podobný výprodej oslabí vyjednávací pozice rozděleného státu? Nebylo jiné cesty k hospodářské úspěšnosti než obrovský majetek národa zčásti rozprodát a většinu zašantročit? Tak proč dnes nevydražit také dekrety prezidenta Československé republiky? Mohli bychom za ně dostat peníze, které nutně potřebujeme na zaplacení dluhů dnes už vlastně soukromých bank, protože by se totálně zhroutila už tak špatná ekonomika České republiky. Je to jenom oddálení státního bankrotu po vzoru Argentiny. Chvalně známí bankéři nás ují ují, že za tyto dluhy vůbec nikdo nemůže. Kam se ty stovky miliard podělí? Jakými správci našich peněz jsou tito bankéři? Jsou to vůbec bankéři?

Páteří ekonomiky každé země je energetický systém, který zůstává jakýmsi nedopatřením stále v našich rukou. Zachránil nás Temelín, nebo hrozba Bavorské energetické společnosti, že zavře cca 6 velkých elektráren v České republice. Nechce se mně věřit, že by jinak ztratila zájem koupit ČEZ za pouhých 200 miliard Kč, když za tento peníz byl dostavěn právě výše zmíněný Temelín. Jak jsme využili odchodu tzv. okupačních vojsk a šan-

ci pro český národ, které se otevřely pro nezávislý rozvoj? Posadili jsme se před dovezené barevné televizory, dovezené za dampinkové ceny, abychom mohli v klidu vychutnávat americký filmový škvár, kde realita a fyzikální zákony neplatí. Necháme se ohlupovat přihlouplými story texaských boháčů. Při tom nemáme peníze na provoz Národní knihovny, a nikoho to nezajímá. Co vlastně tyto dekrety ohrožují? A pokud by byly zrušeny, zakázal by nám někdo dívat se každý večer na soutěžní seriály? Když ne, tak o co vlastně jde?

Politici vládnoucí bandy pěti říkají, že plní pouze vůli voličů. To ovšem znamená, že reprezentují voliče, kteří jsou hrđými vlastenci jen do doby, než jim někdo nabídné ze skládky v Bavorsku, nebo v Sasku ojeté laciné německé auto. Za nezadatelné právo na německý šrot jsou takoví voliči ochotni zablokovat dopravu v celé Praze. Politici ohánějící se národními zájmy stojí na jejich straně. Nevadí jim, že tento šrot je prodáván minimálně za desetinásobek kupní ceny. Nevadí jim, že státní pokladna z těchto obchodů nic nemá a že kvete korupce. Začínající na celnicích a končí při uvedení takového šrotu do provozu na českých silnicích. Nevím z jaké vědeckosti pomáhají Německu se zbavit šrotu a k tomu ještě za tučný peníz. V dnešní době je přeci zvykem vyvést odpad za humna. Co budou dělat naši potomci s touto skládkou Evropy?

V zápalu boje za dekrety presidenta Československé republiky se velice snadno zapomíná, že jsme národ Čechů, Moraváků, Slezanů a Slováků. Z hlediska neoliberalní ideologie jsme jen teritoriím obydleným lidmi, kteří se dělí na ty, kdo nakupují v Plusu, dále od Meinla a ty z Penny marketu. A proto se musí doplnit běženci abychom byli přijati do EU. Pokud nám němci za zrušení dekretů presidenta Československé republiky slíbí, že bude třeba v Globusu celý týden výprodej za snížené ceny, bude z toho podle všech tržních pravidel velký národní svátek. Možná, že nám do nich třeba zabali v našem milém Tescu nějaké to zboží se slevou, která je pořád vyšší než je nákupní cena. Ivo Vlk

... a tak to vidím já

z vládnoucí skupiny vyměnit, protože není nikdo tak schopný, aby jej mohl nahradit. Sebejistota a cynismus tohoto tvrzení je úděsný, když si domyslíme, jak málo lidí mohlo ve vedoucích funkcích získat praxi. Přitom při skutečně kritickém pohledu zjistíme, že se takovýto přístup vyrovná snad jen žádosti člověka, stojícího po kolena v průzračné vodě, o doušek vody na zvlažení hrdla.

Obříbené je také vnučování komplexu viny ovládané většině bez ohledu na skutečné viníky. Všichni jste vinni a nikdo z vás nemá právo mluvit do řízení státu a společnosti. Ježíš Kristus řekl: „Kdo je bez viny, ať hodí kamenem.“ Takto široce pojatý princip viny neumožňuje nikomu kámen pozvednout. Avšak pro zdárné fungování lidské společnosti na základě dohodnutých pravidel je zcela nezbytné, aby dodržování pravidel bylo sankcemi vymáháno, i když ne všichni, jejich vymáháním pověřeni, mají právo zvednout biblický kámen.

Před zákonem jsou si všichni lidé, vládnoucí i ovládaní, rovni. To je teoretická zásada, která však v praxi dodržována není. Jinak je například trestáno provládnutí příslušníka vládnoucí skupiny, jinak příslušníka ovládané většiny. Nerovnost před zákonem však nemuel být zakotvena, nebo prováděna nepokrytě. Spatřovat ji můžeme třeba i v délce lůž, ve kterých jsou jednotlivá porušování zákonů posuzována. Žaloba proti příslušníku vládnoucí skupiny je oddalována, proti opozici naopak urychlována. Vinen je jedinec teprve tehdy, když byl pravomocně odsouzen. Nic však nebrání těm, kteří ovládají sdělovací prostředky, aby kohokoliv za viníka označili, a tím již dopředu ovlivnili jednání soudu.

Z hlediska ovládané většiny je však pasivní jednání cestou, která může vést jedinec do záhuby, nebo alespoň prodlužovat agónii společnosti. Pasivní přístup je bohužel jedním z charakteristických rysů naší národní povahy. Můžeme se opět dovolávat toho, že vzpoura nikam nevede. Co z toho měli třeba Poláci, když se takřka nepřetržitě bouřili? V roce 1976 nechali do sebe střílet v Radomí, v roce 1980 se jim vzpoura málem povedla, byla však potlačena. Možná, že zaplatili vysokou cenu, ale uchovávali si pocit nepokojenosti.

U nás je vždy zapotřebí velmi dlouhá doba strádání a ústrků během nichž se v lidech šířící pocit strachu, bezmoci, ale i vzteku a nenávisti. To, že tyto periody mají tendenci kulminovat vždy kolem letopočtu končícího na číslo 6, je náhoda, byť často využívaná okultisty ke zracování různých bájí a pověstí o magických číslech. Z dlouhodobého průměru je to však bohužel nekonečných dvacet let. Dvacet let skřípění zubů a potlačovaného vzteku. Dvacet let přetvářky, která má všechny charakteristické rysy schizofrenie, než se v našich lidech nastřádá dostatek energie, aby mohlo dojít k výbuchu. Dalo by se říci, že dvě desetiletí jsou dostatečně dlouhá na to, aby konečný výbuch dosáhl účtyhodných rozměrů. Opak je pravdou, pokud se o to nepostará vítězná skupinka a neutopí poražené v krvi, ovládaná menšina ani po tak dlouhé době v sobě

Dlouho, dlouho, dlouho

"Dlouho, dlouho, dlouho se nemusíte zajímat o výši svého důchodu" odpověděl jeden ze společníků pana Teličky na dotaz, jaké to bude s důchody po vstupu ČR do EU. Okamžitě jsem tuto otázku z publika upřesnil dotazem, zda odpověď máme chápat tak, že do důchodu budeme chodit až v šedesáti pěti letech. Celá Teličkova suita upadla do rozpaků, nicméně se snažili si svůj chléb, za propagaci EU, zasloužit. Tvrdili, že je větší každé vlády, v jakém věku odchází lidé do důchodu a údajně Německo uvěnuje Španělsku na důchody jednoho promile svého hrubého domácího produktu. Loni to bylo 7. miliard marek. Tedy solidarita v rámci EU. Nějak zapoměli dodat, jestli by třeba Německo dovalo v ČR důchody, když by důchodový věk byl u nás 62. roků a v Německu 65. roků. Já o tom silně pochybuji, spíše by to bylo obráceně. Nakonec nám Německo stále dluží válečné reparace ve výši cca 240 miliard

a ke splácení se stále nemá, tak proč by nám mělo přispívat na důchodce.

Dodatek pro redakci - Beseda, či spíše propagace EU se konala 16.10. od 18.00 do 20.30 hod ve Znojenské besedě nám. TGM.č.22. Účast asi 100. lidí ze Znojma, Teličkova suita-Moderátor Vladimír Mertlík, velvyslanec ČR v Irsku. Petr Kolář, Pavel Kříž-herc, Štěpánka Duchková z TV Prima, Josef Vochozka-program Sokrates, velvyslanec EU v ČR Cipriani. Za prapropis u posledního jména neručím, ale mluvil docela srozumitelně česky.

Zlatým hřebem večera bylo vylosování 2. účastníků, pojedou se podívat do Štrasburku na Evropský parlament. Takhle to dělají v každém větším městě, možná by bylo zajímavé vědět, kde se na to najde tak velká hromada peněz. **Michael Straka**

... a kde je chyba?

V pátek 24.1.2003 zahájili protestní hladovku dva Arménští a jeden Ukrajinec v utečeneckém táboře, nacházejícím se v Kostelci nad Orlicí. Prý jim nevyhovují nelidské podmínky v pobytovém centru. Do svých požadavků zařadili mimo jiné i okamžitě udělení azylu.

Vypečená partnerská dvojice Matevosjanová a její druh Karapetjan také protestovali, že žijí v jednom pokoji společně se svými dvěma dětmi. Světe div se! Dokonce jim vadí i vypínání elektřiny v noci!

Ředitelka střediska Coufalová, která nekompromisně veškeré požadavky a námítky odmítla, ví jistě nejlépe, kam by vedl jakýkoliv ústupek z její strany. Zapojení elektrického proudu v nočních hodinách by zcela určitě rozpoutalo bujaré noční veselí, tance a pitky, hraničící se zvířecí bestialitou. Tlupy ušmudlaných běženců, kteří ve většině případů v Arménii a na Ukrajině třeli bídu v zemljankách pod petrolejovou lampou, si svého momentálního hotelového ubytování neváží, ani co by se za nehet vešlo.

V první řadě by si měli tito východopřivandrovalci uvědomit, že kromě afektovaných anarchistů a kosmopolitních dementů, je v naší zemi nikdo nevíta. Každému rozumně uvažujícímu člověku musí přecházet nutně mráz po zádech při představě, že šmudla v holínkách se svou Mášou a pěti dětmi mu bude čtyřiašedesát

hodin denně zneprjemňovat život svými etnickými zvyky ve společných domovních prostorách. Ale o těchto problémech podává týdeník REPUBLIKA víc než dostatečné množství informací. Vráťím se proto zpět do kosteleckého pobytového centra.

Výše jmenovaný Karapetjan bude asi pěkné číslo, což není příliš překvapivé. V místě uprchlického tábora je totiž začala stíhat Policie ČR za incident, při němž vyhrožoval šéfe ubikace znásilněním a usmrcením zaměstnanců střediska.

Kuriozitou je prapropodivná skutečnost, že stíhání, ani případné odsouzení Arménovi zřejmě nemůže zabránit v udělení azylu. Marně jsem pátral po všech "čertech a ďáblech" v našich zákonech a směrnicích, ale na tuto otázku jsem uspokojivou odpověď nenašel.

Existuje-li díra v našem zákoníku na potrestání a vyhoštění za takový incident, můžeme v budoucnu očekávat hromadné rebelie a útoky z azylových táborů po celém území České republiky. Až se hordy zdivočelých výplodů lidstva vyřadí s vědomím své beztrápnosti vrátí opět do ubytoven, náš stát jim poděkuje za to, že si uvědomili, co svým činem způsobili. Tato situace se může potě opakovat do nekonečna.

...a kde je chyba? Kdo si nedokáže odpovědět, a si laskavě přečte tento článek ještě jednou. **Vladimír Cekota**

Antitotalita

Za totality se zavírali a odsuzovali nevinní lidé k mnohaletým trestům. Důvodem bylo zastrašování obyvatel a upevnění totalitní moci.

V době současné se naopak tuneláři, bankovní manažeři a nucení správci kampeliček mají jako prasata v žitě, ačkoliv za rozkradené miliardy by měli fasovat do života i konfiskaci veškerého majetku. Důvod beztrápnosti těchto zločinců je stejný. Upevnění moci

vládnoucí garnitury. Případné odsouzení senátora, bývalého ministra či nuceného správce kampeličky by mělo za následek vládní krizi, předčasné volby a odchod současných vládců od korýtek. To raději zaplatí stovky miliard daňoví poplatníci a veřejnost media přesvědčují o zlodějných vedení kampeliček, ačkoliv ukradené stovky milionů mají v punčochách státní úředníci nucenisprávci. **Michael Straka**

Drogy v ČR vyzkouší jednou za rok asi 600 tisíc lidí

Minulá vláda sestavila koncepci boje s drogami. Příliš se však s tímto programem neřídila. Celkem asi 15 jeho bodů mělo být splněno do konce minulého roku. Jednotlivá ministerstva neplní ani ty úkoly, které si sama dala. Příkladem je ministerstvo školství, které mělo splnit nejdůležitější část z nich prevencí a výchovu. To je dokladem toho, že úředníci většinou spí někde v předlistopadové době, stát nemá zmapovanou ani výchozí situaci ve školách a neexistuje systém jak od drog odradit ty, kteří je ještě nezkusili nebo alespoň oddálit tuto zkušenost do pozdějšího věku. Pokud ale účinná prevence nezačne fungovat, bude se situace s užíváním drog neustále zhoršovat. Zatím jsme na tom lépe než tradiční západní země. Tam přiznává svoji zkušenost s drogami dvacet procent populace, zatímco u nás jen dvanáct procent.

zpravidla platí zdravotnípojiš ovna. Průměrná léčba narkomana podle údajů Rady vlády pro koordinaci protidrogové politiky trvá čtyři až šest měsíců.

Při hospitalizaci v nestátních zařízeních léčebné náklady vystoupají až na 650 korun za den v závislosti na tom, jak vysoké dotace na provoz dostává terapeutická instituce ze státního rozpočtu.

Ambulantní odvykací léčba stojí ve srovnání s hospitalizací výrazně méně. Náklady na tzv. udržovací metadonovou léčbu, k níž se uchylují toxikomani, kteří se pokoušeli abstinovat, avšak nezvládli to, přijde denně na 126 korun.

Metadon se užívá zpravidla u těžkých závislostí, kde léčba může trvat i několik let. Roční suma za tuto léčbu činí přibližně 46 tisíc korun za rok.

Podobné částky si vyžaduje rovněž léčba v denních stacionářích. **J.P.**

Oznámení

Oznámení MO RMS Příbram
Pro naše členy a příznivce pořádáme pravidelné schůze, které se konají vždy první úterý v měsíci od 16 hodin.

Místem konání je salonek restaurace Na Březových horách v Příbrami. Bližší informace na telefonu 318 632 937, mobilní telefon 721506708 nebo písemně na adresu Jaroslav Dupák, Brodská 100, 261 01 Příbram VIII.

Pracovní praxi pro kraj Vysočina, Jihočeský, Pardubický a Hradecký
Každou poslední sobotu v měsíci se koná na sekretariátě v Havlíčkově Brodě, Dolní 149 od 14,00 hod. pracovní poradna pro výše uvedené kraje. Účast všech členů a zástupců krajů nutná!

Pafaas www.pafaas.regin.cz
spotřební zboží-hračky
Dr.M.Horákové 10/74,LIBEREC 6, tel. 608 322323

od 2 let (do 30 kg) menší 2790,- větší 3490,- hezký dárek

dětské akumulátorové motorky, zpátečka, světla, siréna 3 druhy, majáček, kufr, 6V akumulátor + nabíječka, různé barvy....

Kamera vhodná ke hlídání objektu! obraz i zvuk

rotační anténa, zesilovač, dálk. ovládání, VHF, UHF... 890,-
mikro kamera (2x3cm), napojení přes AV vstup, barevná 2390,-
NOVÉ! ZÁR.LIST! dobírkou do 3 dnů! 608 322323

Vážení čtenáři, členové a příznivci RMS, finanční příspěvky na vydávání týdeníku Republika a na činnost RMS vkládejte na bankovní účet vedený v České spořitelně, a.s. číslo účtu je: 2025463369/0800
Za každý příspěvek předem děkujeme.

... a tak to vidím já

nemá dostatek energie, aby se s utlačovateli vypořádala. Samet rozhodně v naší zemi není čerstvým vynálezem roku 1989. Vezmeme jen kontakty členů ilegálních výborů KSS v Bratislavě s pohlavry Slovenského štátu za druhé světové války, nekonečné diskuse na téma reformy socialismu v letech 1967 - 1968, které nakonec skončily okupací.

Dnes už to opět vypadá na dalších dvacet let v hlubokém ponížení po velmi krátkém nadechnutí na přelomu roku 1989 a 1990.

Vinou své povahy jsme se už mnohokrát dostali do situace se šíjí na popravčím špalku a teprve to bylo signálem k odporu. Teprve takto vyhraněná situace v nás probudila tolik síly, abychom se vzepřeli. Obrazně řečeno, vzpouří až na poslední chvíli se ovšem neobejde bez velkých ztrát. Škody takto způsobené jsou potom napravovány příliš dlouhou dobou a oslabený národ nemá dostatek času na regeneraci svých sil. Ohrožuje to kulturu: stejnorodost a historickou kontinuitu. Z každé takové situace si duše národa odnáší stále častější a hlubší jizvy, které i pokud se zahojí přece jen zanechávají stopy. Do dalšího boje jde potom národ stále křehčí a zranitelnější. Chybí mu hrdinové, kteří by burcovali a svým příkladem ukazovali způsob řešení nových problémů. V konfliktních situacích potom neposiluje vzpomínka na hrdiny minulosti, ale otvírá se v koutku duše uzavřená schránka s pocity provinění, slabosti a beznaděje. Takto zatížená mysl potom není příliš ochotná hledat směla a riskantní řešení krizových situací. Nabádá k ústupu a přikročení se ve snaze přerušit bouř v úkrytu. Něco se ovšem může zdát pobyt v úkrytu příliš dlouhý a potom se může stát i to, že se naslýchávaná netrpělivost spojí se špatným odhadem situace a náš národ vyrazí do boje a kvácí na místech zcela bezvýznamných a v čase už zcela zbytečných. Takovýto projev „hrdinství“ však není možné v historii národa žádným způsobem zužitkovat. Dříve nebo později se objeví pochyby o smyslu takové akce, a ty znehodnotí i to málo, co bylo získáno.

Tvář světa se pomalu, ale jistě mění a dnes nemůžeme od nikoho očekávat ahořivavost, velkorysou a nezištnou pomoc. Každý národ bude mít jen takový prostor, jaký si vybuduje zoe a sám a z hlediska dějin bohužel málo záleží na tom, jakým způsobem postupoval a jakých metod použil. Kolem sebe i ve vzdálenějších regionech máme velké množství zcela konkrétních příkladů.

Pokud chceme skutečně obstát, bylo by zapotřebí, abychom se zcela vědomě a záměrně rozloučili s pasivním očekáváním naplnění dvacetileté periody a používali odpovědné metody v odpovídajícím řádu tak, abychom umožnili svým národům nejen hoře přežít, a o naopak pružný rozvoj a expanzi. V přírodě ani v lidské společnosti totiž neexistuje setrvalý stav. Růže buď rozkvétá nebo uvadá, společnost se rozvíjí nebo chřadne. I ze zakonzervovat na tisíciletí lovce z doby bronzové v alpském ledovci, nelze však ani jediný den zakonzervovat hodnotu měny, stav přírody nebo kteréholiv jedince. Před námi jsou pouze dvě možnosti. Buď budeme ustupovat a postupně mizet v záplavě našich dominantních sousedů

33